פנו דרך לברווזונים

ד. מקקלוסקי (1941)

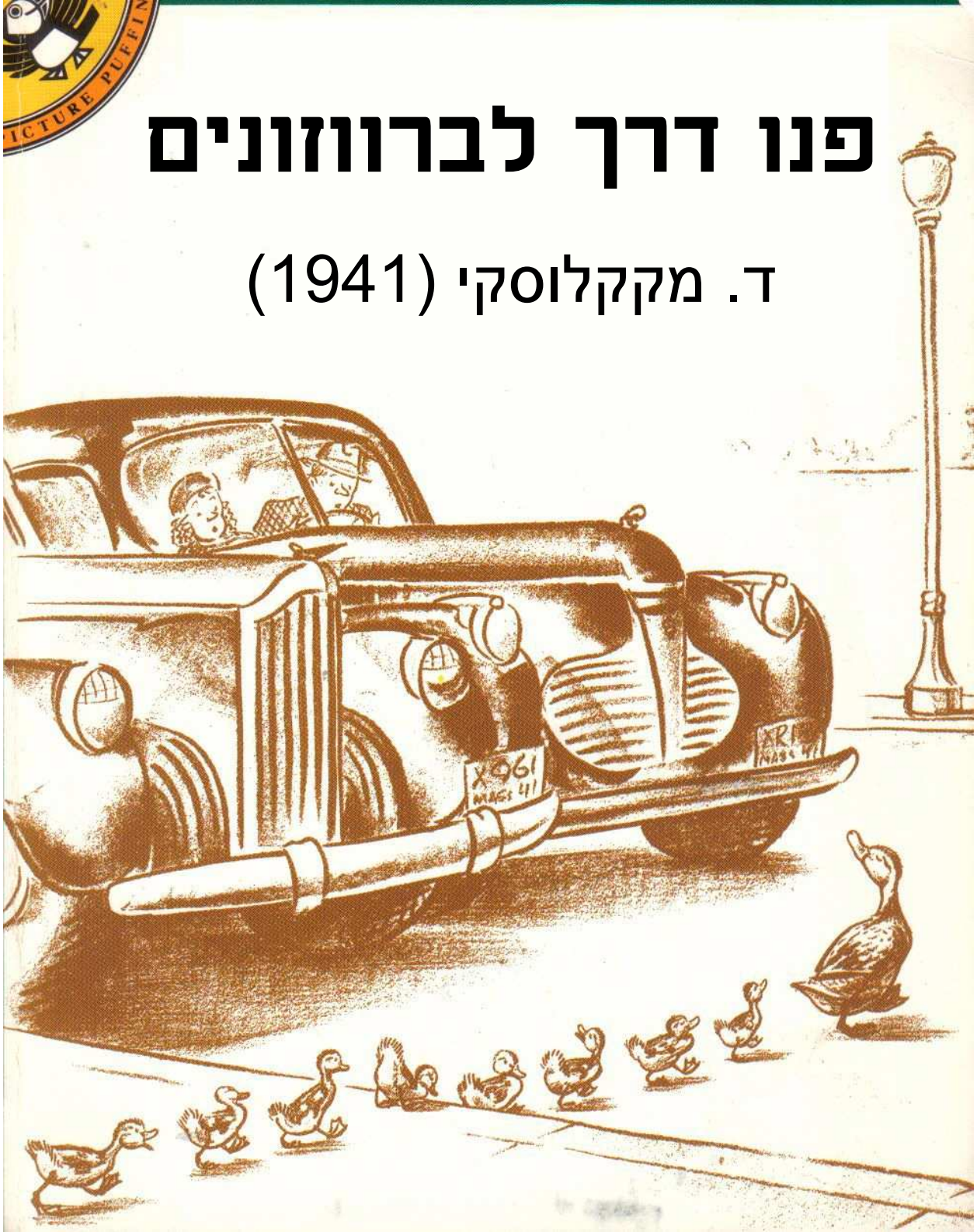

זוג ברווזי ברכיה חיפש מקום לחיות בו. אך כל מקום שבעיני מר ברכיה נראה כמתאים, גברת ברכיה החליטה שהוא לא טוב.

יהיו שם בוודאי שועלים בחורשות או צבים במים, והיא לא רוצה להקים משפחה במקום בו יכולים להיות שועלים או צבים. ולכן הם המשיכו לעוף.

אך כשהגיעו לבוסטון היו עייפים מדי כדי להמשיך.
בגן הציבורי הם ראו בריכה יפה עם אי קטן
באמצע. "מקום טוב ללון בו" געגע מר ברכיה, והם
נחתו שם.

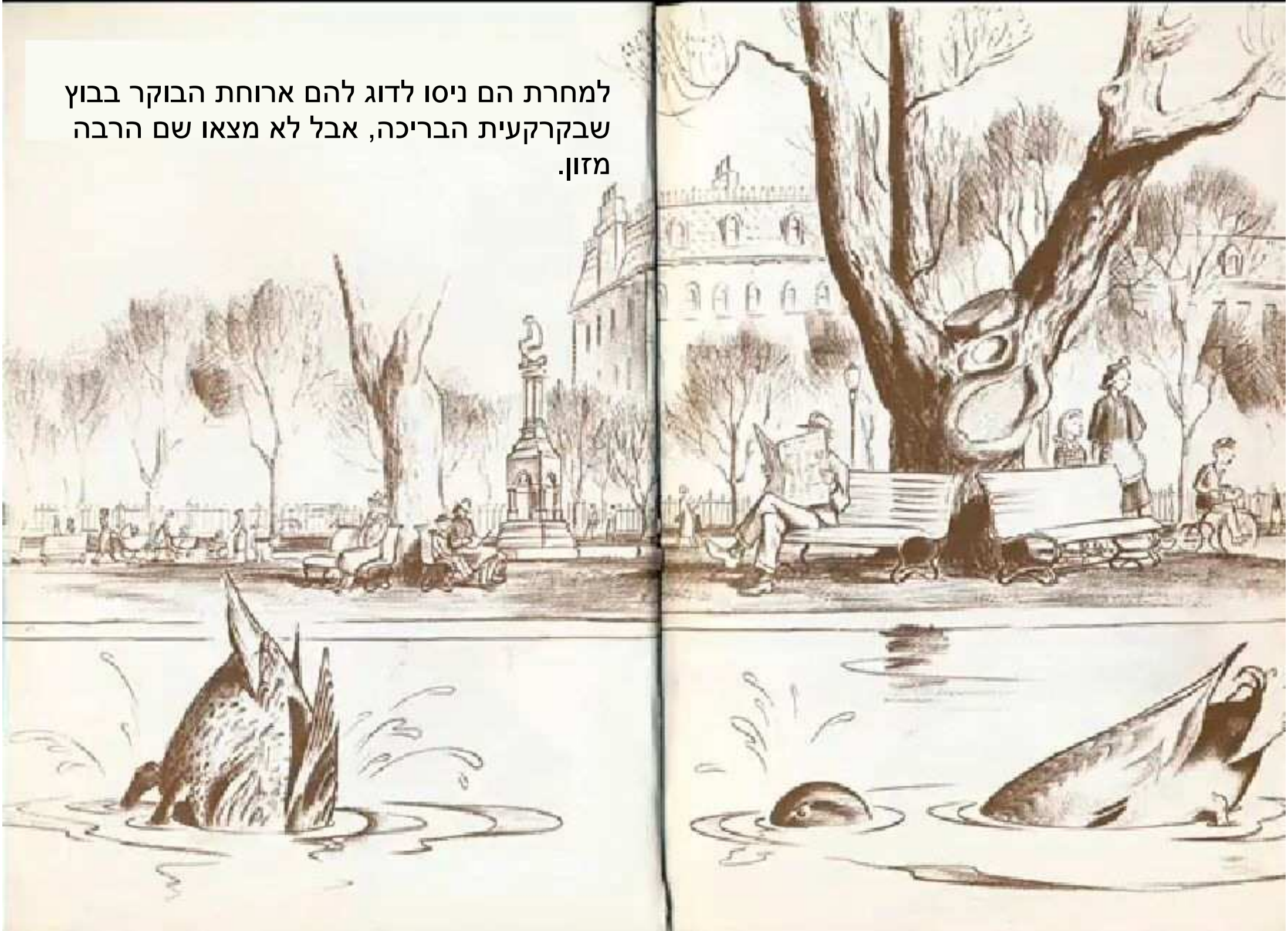

למחרת הם ניסו לדוג להם ארוחת הבוקר בבוץ שבקרקעית הבריכה, אבל לא מצאו שם הרבה מזון.

ובדיוק כשהיו כבר מוכנים לעוף הלאה עברה בבריכה ציפור מוזרה. היא דחפה סירה מלאה באנשים, ועל הציפור ישב עוד אדם. "בוקר טוב" געגע מר ברכיה בנימוס. אך הציפור הגדולה הייתה יהירה מדי כדי לענות. האנשים שבסירה זרקו קצת בוטנים למים וזוג הברווזים, ששחה אחרי הסירה, קיבל ארוחת בוקר טובה יותר מהקודמת.

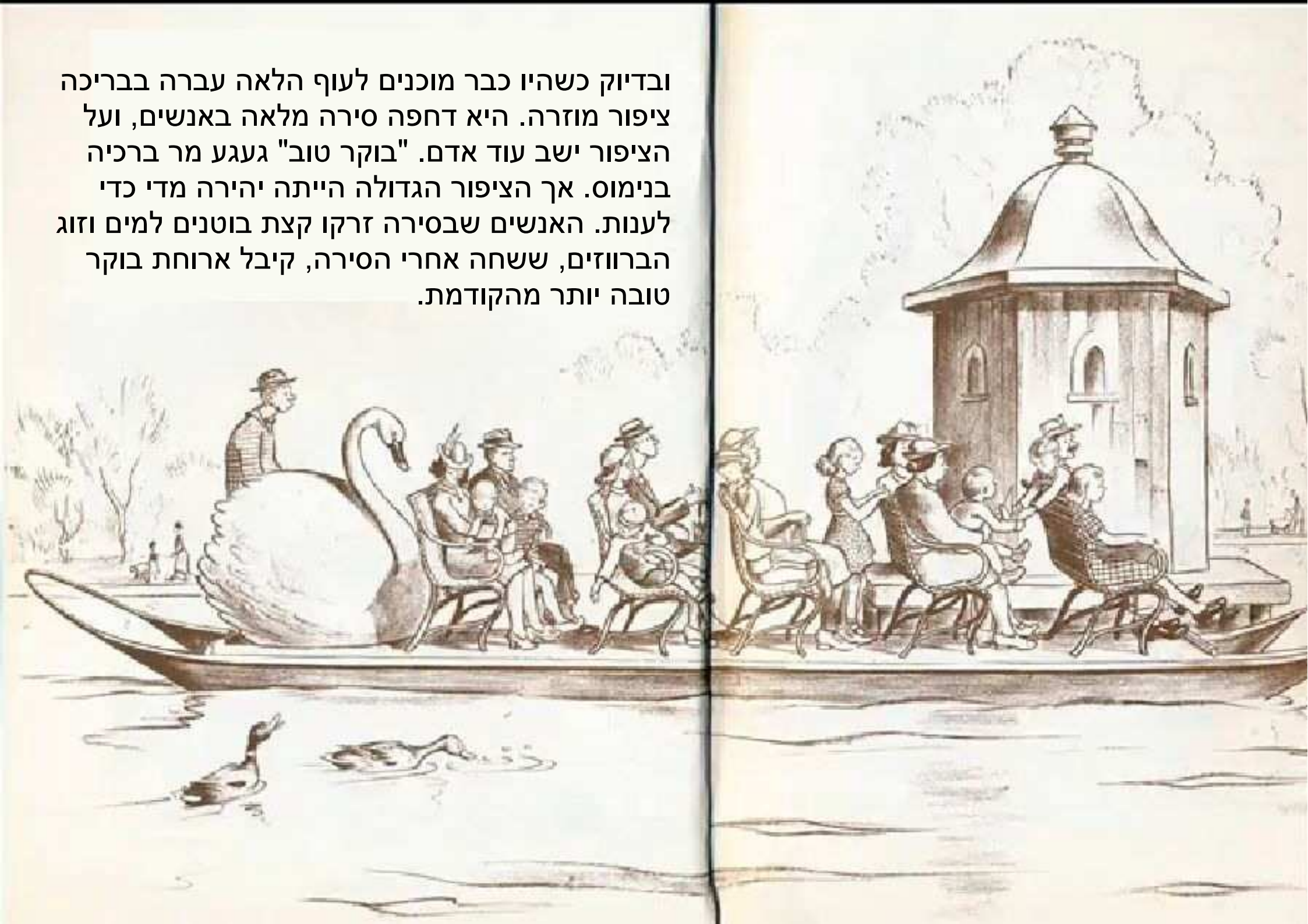

"המקום הזה מוצא חן בעיניי" אמרה גברת ברכיה כשהם צעדו כבר על החוף "אולי נבנה כאן קן ונגדל בבריכה הזו את הברווזונים שלנו? אינני רואה כאן שועלים ולא צבים, והאנשים מאכילים אותנו בבוטנים. מה יכול להיות טוב יותר?"
"טוב" אמר מר ברכיה, מרוצה שאשתו מצאה סוף-סוף מקום הנראה לה מתאים.

"זהירות!" קראה פתאום הברווזה בבהלה. "אתה עלול להידרס" וכשיכלה שוב לנשום הוסיפה "לא, זה לא מקום בשביל הקטנים שלנו, כשכל הדברים האיומים האלה מתרוצצים כאן. צריך למצוא מקום אחר."

אז הם עפו מעל תל בייקון ומעל בית מנהלת המדינה, אך גם שם לא ראו מקום בשבילם.

הם בדקו גם את כיכר לאויסבורג, אך
שם לא היו כל מים לשחייה.

אחר כך עברו מעל נהר צ'רלס. "זה כבר יותר טוב" געגע מר ברכיה "האי הזה נראה שקט והוא לא רחוק מהגן הציבורי." "כן" אמרה הגברת ברכיה כשנזכרה בבוטנים "זה בדיוק המקום כדי לגדל צאצאים."

והם מצאו מקום נחמד, בין השיחים קרוב למים, ושם התחילו לבנות את הקן. זה היה המועד המתאים האחרון, כי הנוצות שלהם התחילו לנשור והם לא יכלו יותר לעוף עד שלא צמחו להם נוצות חדשות.

אבל מובן שיכלו לשחות, ויום אחד הם חזרו לגן הציבורי ושם מצאו שוטר בשם מיכאל. מיכאל האכיל אותם בבוטנים, ומאז זוג הברווזים ביקר אותו מדי יום.

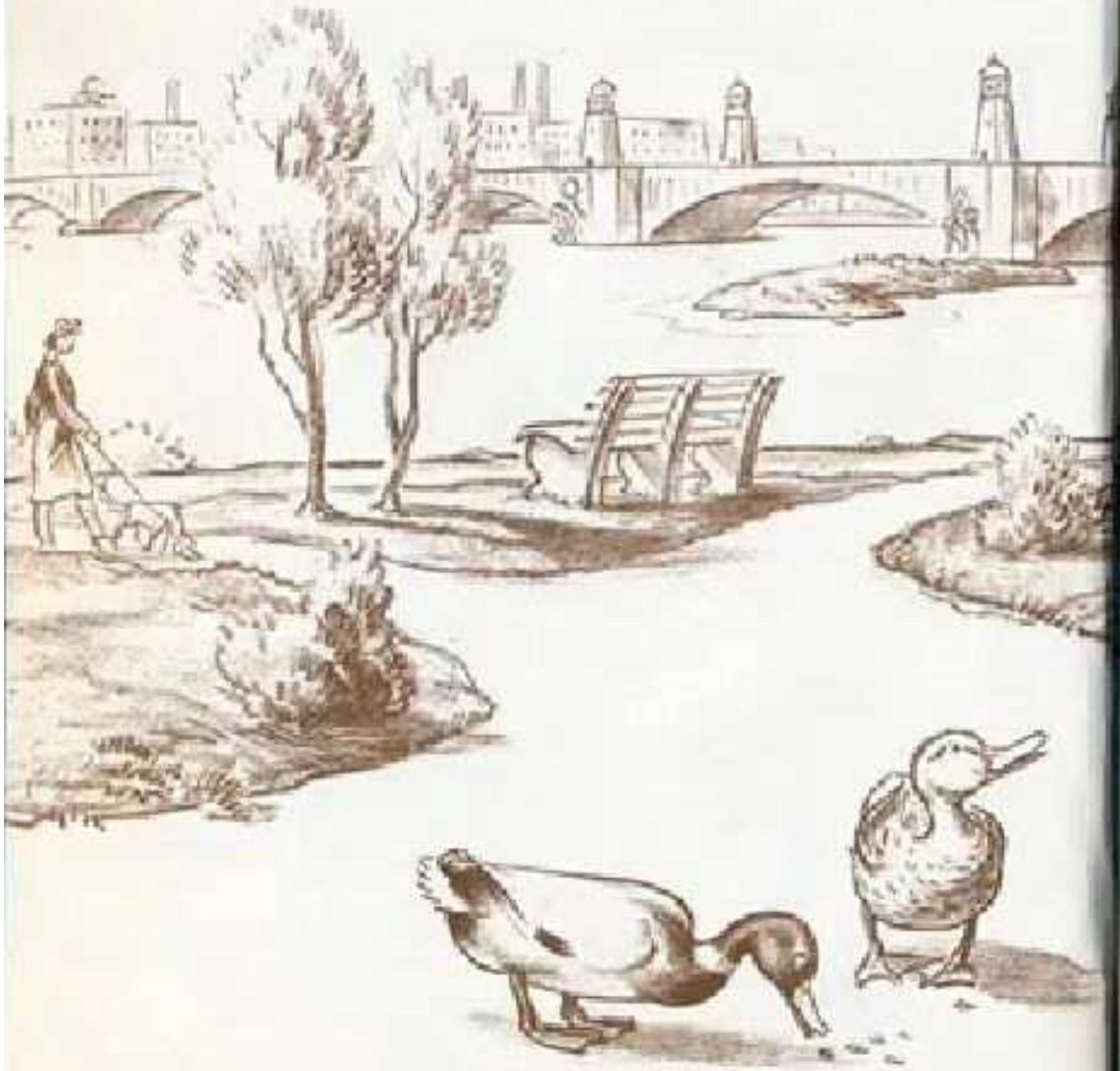

אחרי שהגברת ברכיה הטילה שמונה ביצים
היא כבר לא יכלה ללכת ולבקר את מיכאל, כי
הייתה חייבת לדגור ולחמם את הביצים. היא
ירדה מהקן רק כדי לשתות מים או לאכול את
ארוחתה, או לספור את הביצים שלה
ולהבטיח שהן שם כולן.

ויום אחד הברווזונים בקעו מהביצים.
הראשון וצא דאק, אחר כך כאק, אחריו לאק, מאק, נאק, אואק, פאק וקוואק. זוג הברכיות היה גאה מאוד. הייתה זו אחריות גדולה לטפל במשפחה גדולה כזו והם עסקו בכך כל הזמן.

יום אחד מר ברכיה החליט לבדוק את המשך הנהר ויצא לדרך: "אפגוש אתכם בעוד שבוע, בבריכת הגן הציבורי" געגע מעל כתפו "דאגי יפה לברווזונים שלנו."
"אל תדאג" אמרה גברת ברכיה "אני יודעת הכל על גידול ילדים." וכך גם היה.

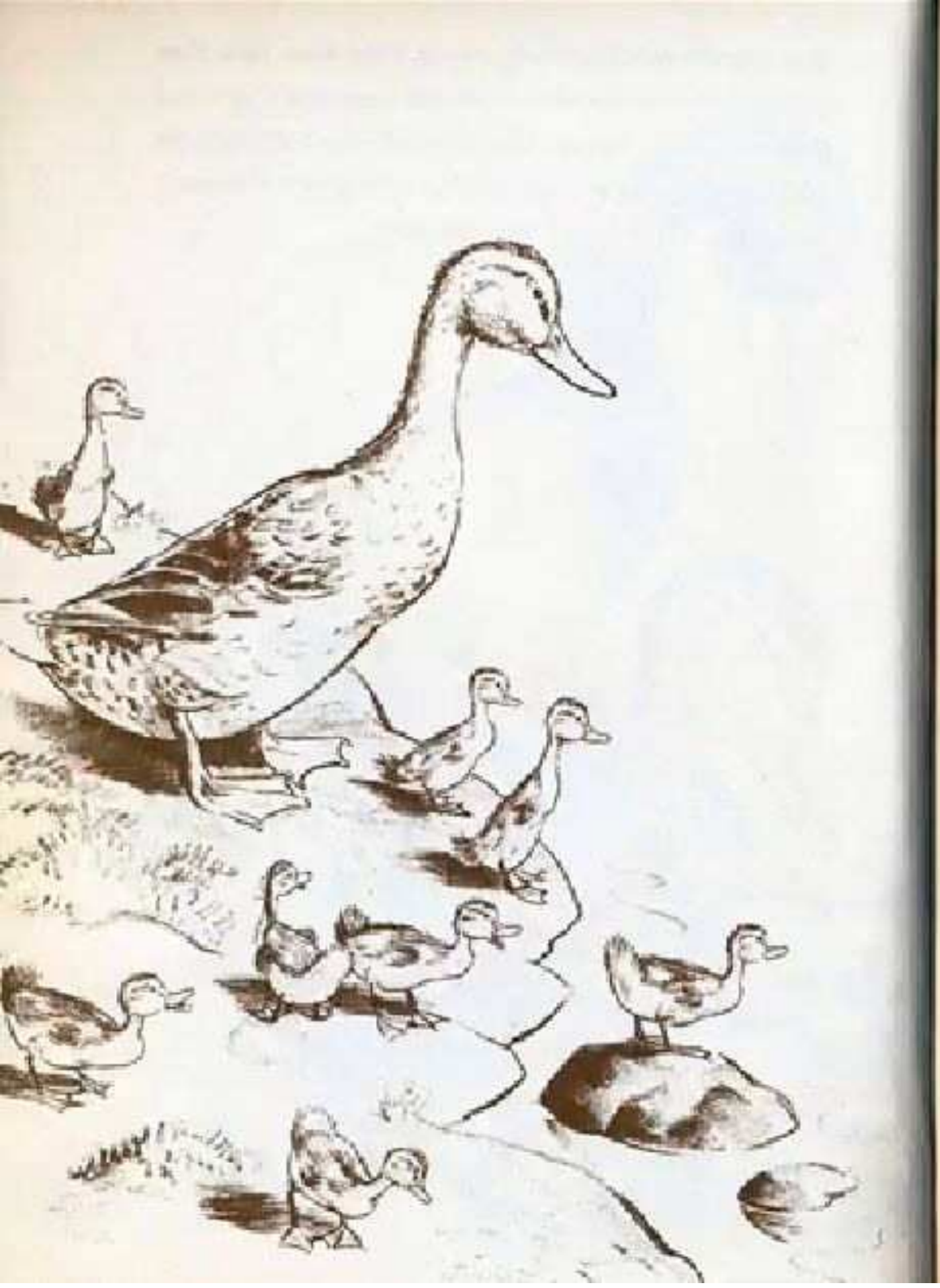

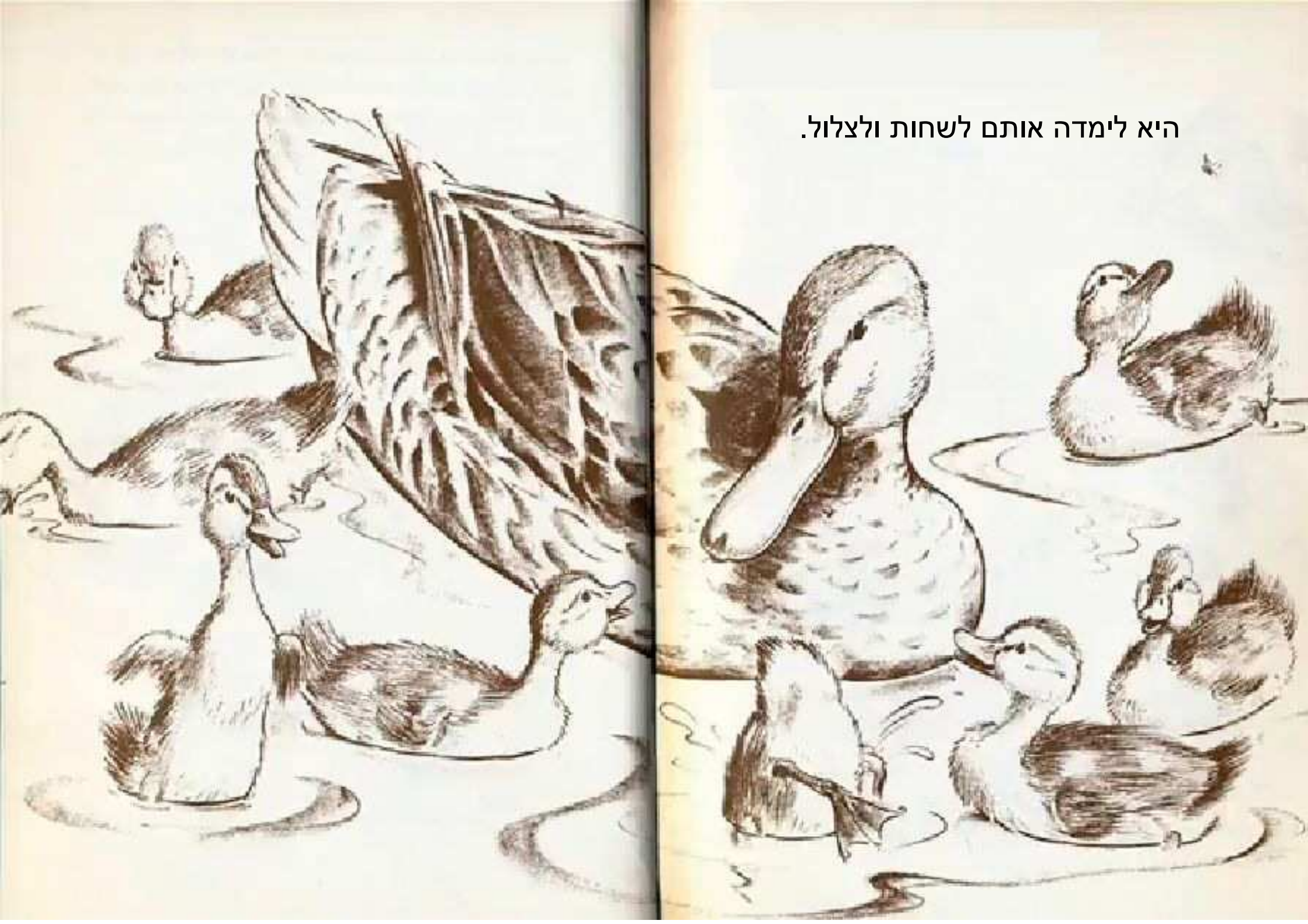

היא לימדה אותם לשחות ולצלול.

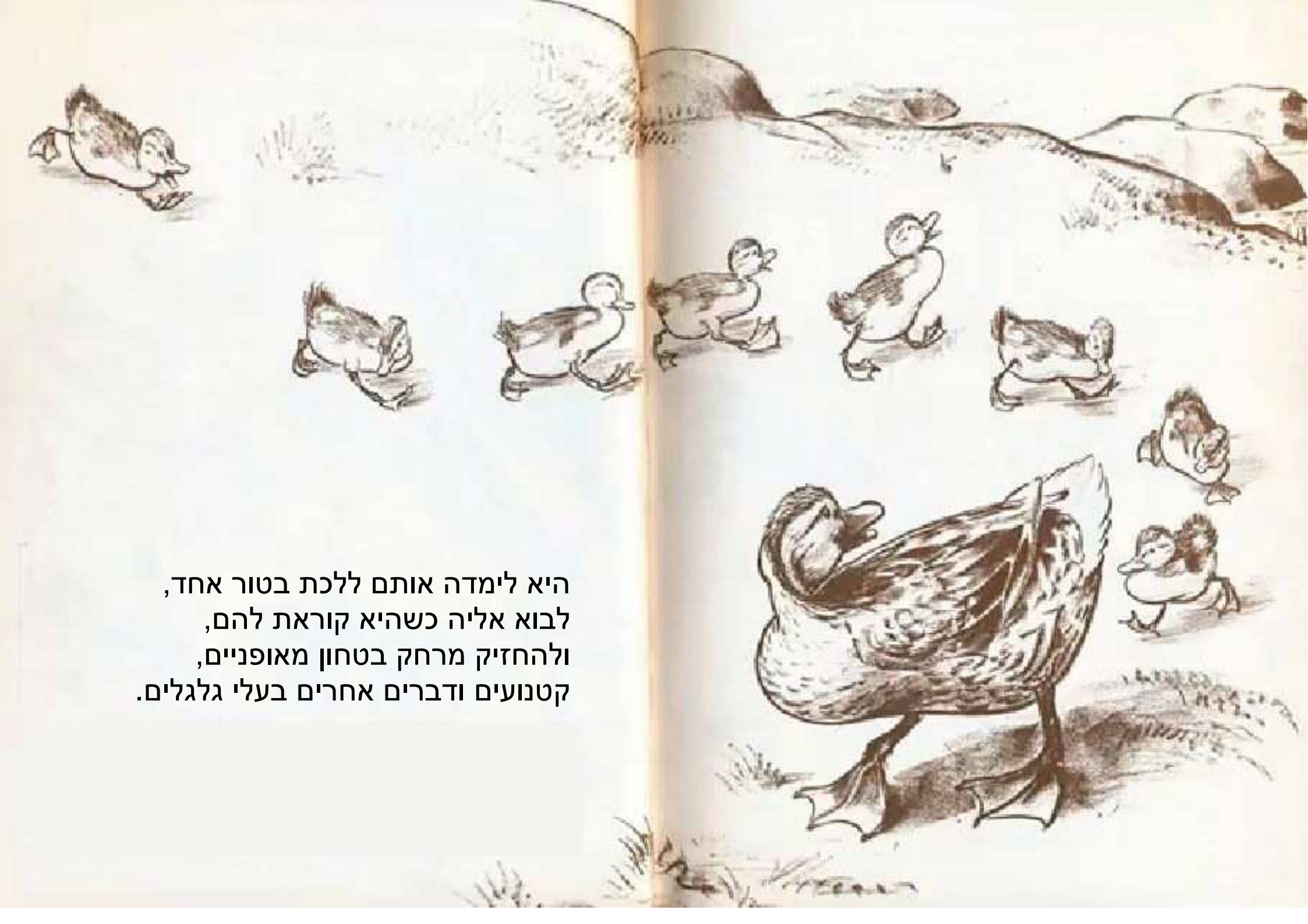

היא לימדה אותם ללכת בטור אחד,
לבוא אליה כשהיא קוראת להם,
ולהחזיק מרחק בטחון מאופניים,
קטנועים ודברים אחרים בעלי גלגלים.

כשהייתה כבר לגמרי מרוצה מהם, אמרה בוקר אחד: "בואו ילדים. שחו אחריי."
במצמוץ עין אחד דאק, כאק, לאק, מאק, נאק, אואק, פאק, וקוואק הסתדרו בטור, כפי שהיא לימדה. גברת ברכיה הובילה אותם למים והם שחו אחריה עד לגדה השניה של הנהר.

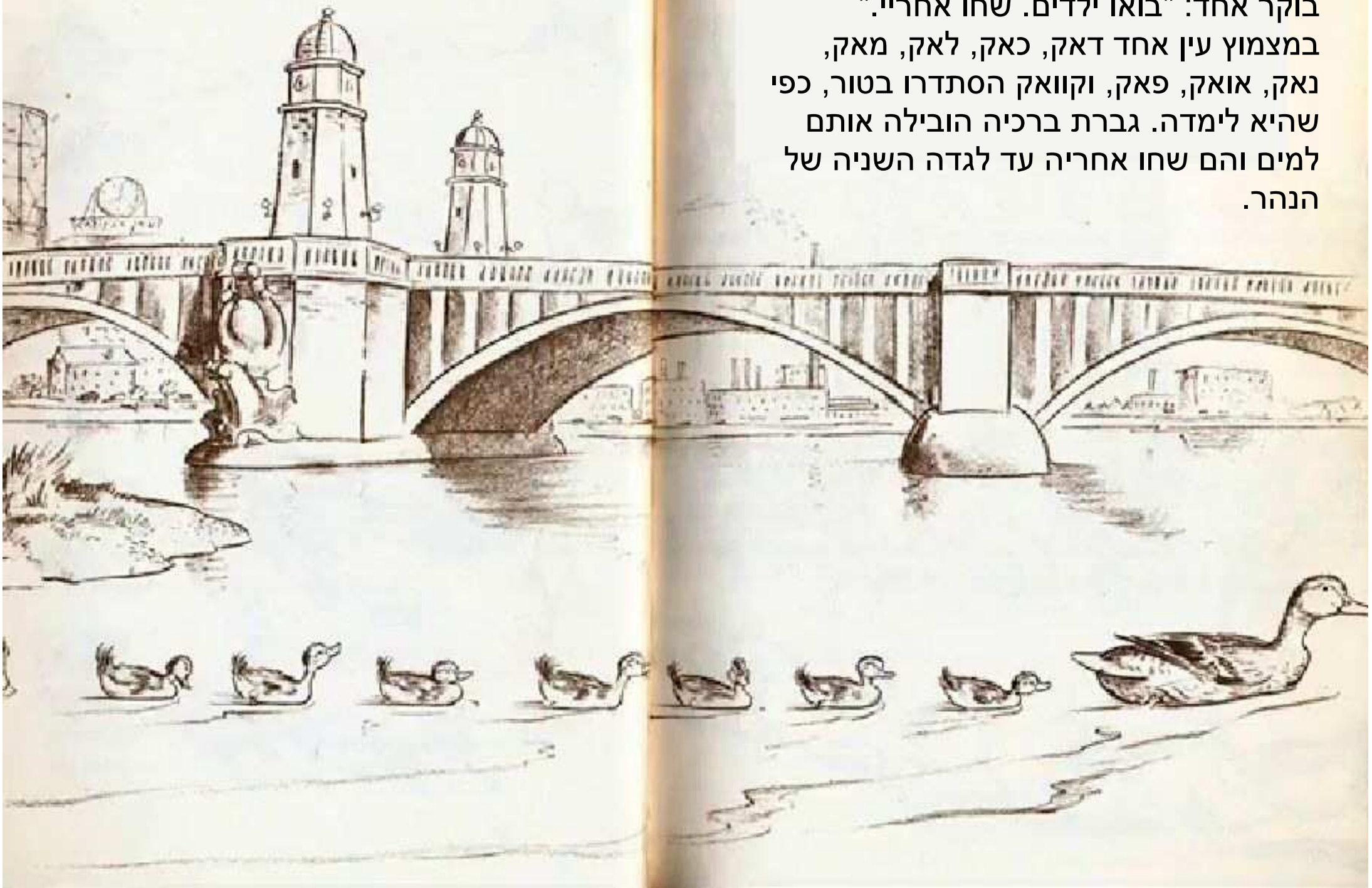

שם הם צעדו וצעדו על החוף עד שהגיעו
לכביש הראשי.

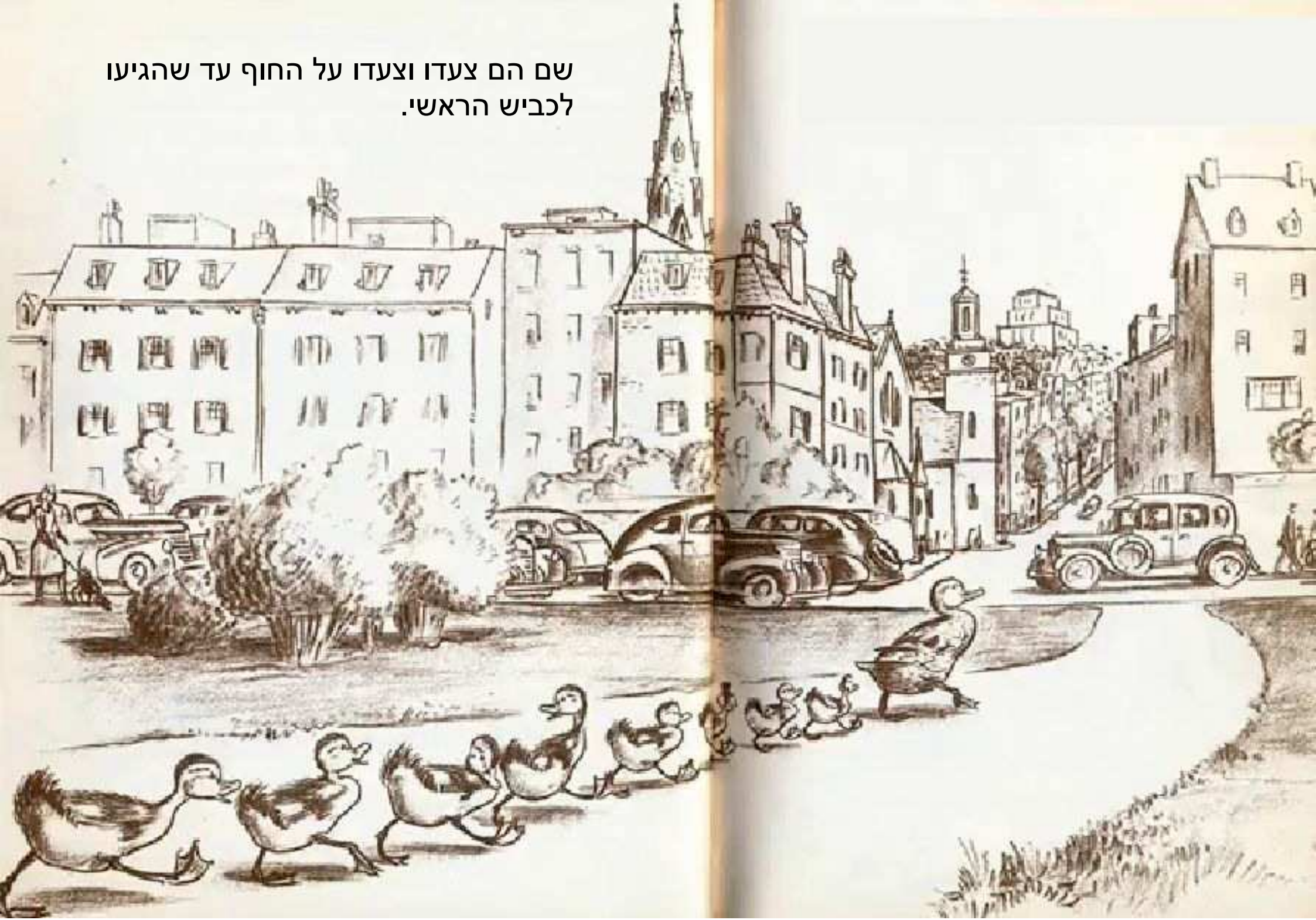

גברת ברכיה רצתה לעבור את הכביש.
"הונק! הונק!" נשמעו הצופרים של המכוניות הממהרות. "קוואק! קוואק!" געגעה גברת ברכיה כשהיא נרתעת. "קוואק! קוואק! קוואק! קוואק! געגעו גם דאק, כאק, לאק, מאק, נאק,

אואק, פאק, וקוואק, כמה שרק הגרונות הקטנים שלהם יכלו לגעגע. אבל המכוניות המשיכו לנסוע ולצפור, וגברת ברכיה והברווזונים המשיכו לגעגע ולגעגע.

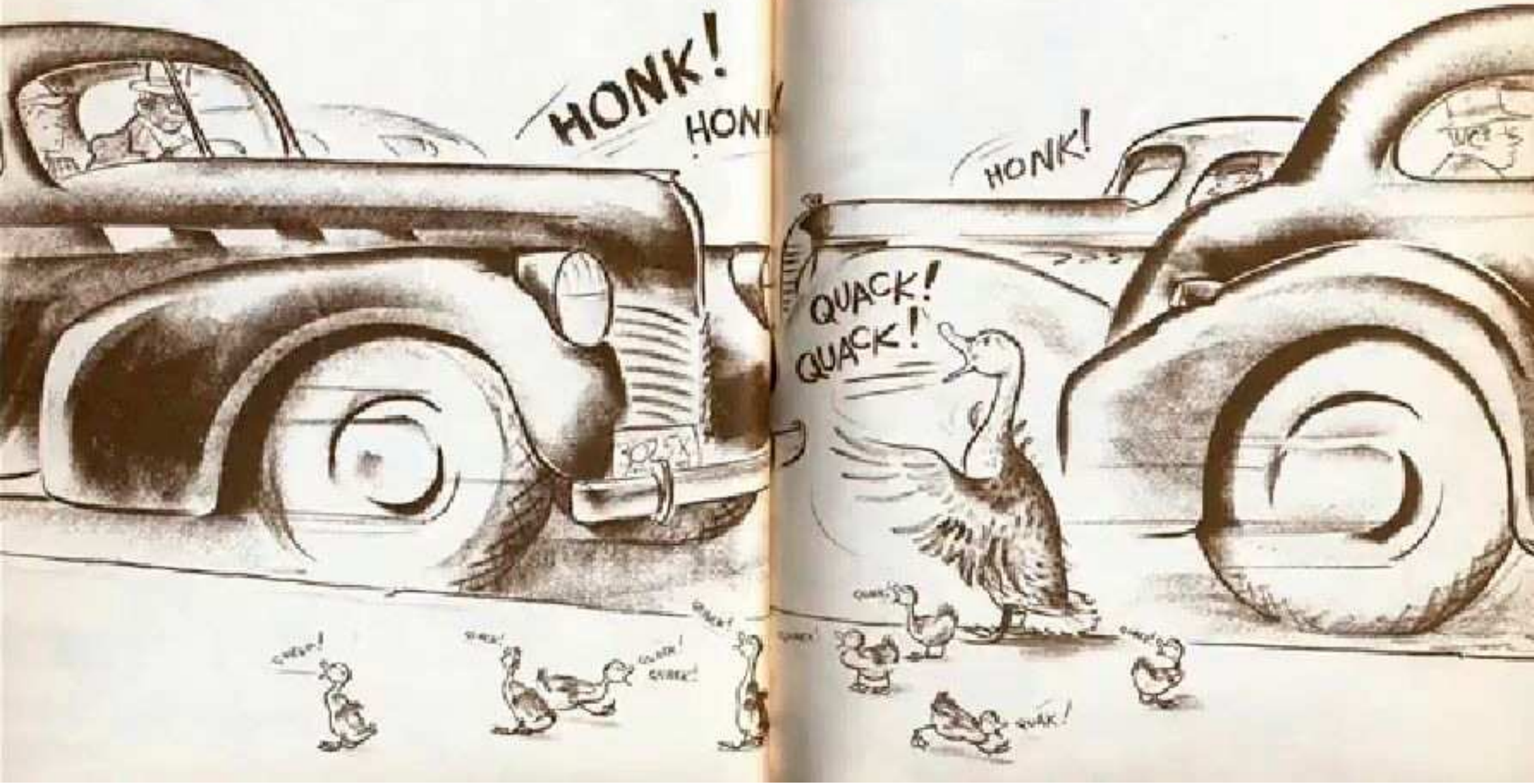

הם עשו רעש כל כך חזק שהשוטר מיכאל רץ מהר, נפנף בידיו ונשף במשרוקית שלו.

הוא נעמד באמצע הכביש, הרים יד אחת כדי לעצור את התנועה, כפי שעושים זאת השוטרים, ובידו השנייה סימן לגברת ברכיה לעבור.

וכשגברת ברכיה וכל הברווזונים היו כבר בטוחים
בצד השני של הכביש, והמשיכו ברחוב הר ורנון,
מיכאל רץ חזרה לביתן המשטרה

הוא קרא בטלפון לקלנסי מפקד המשטרה
ואמר: "כאן ברחוב הולכת משפחת ברווזים!"
"משפחה של מי?" שאל קלנסי. "ברווזים!" צרח
מיכאל "שלח מיד מכונית משטרה!"

בינתיים גברת ברכיה הגיעה כבר לחנות הספרים שבפינת הרחוב ופנתה לרחוב צ'רלס עם דאק, כאק, לאק, מאק, נאק, אואק, פאק וקוואק בטור אחריה.

כולם הסתכלו. גברת אחת אמרה "האם אין זה מפליא!", האיש שטאטא רחובות אמר "כמה שזה נחמד!" וכשגברת ברכיה שמעה זאת, נעשתה גאה כל כך, שהרימה את אפה, והלכה ברחוב עם צעדים מיוחדים.

כשהם הגיעו לפינת הרחוב בייקון,
עמדה שם כבר מכונית המשטרה עם
שוטרים, שאותם שלח קלנסי
ממפקדת המשטרה. השוטרים עצרו
את התנועה בכביש, כדי שגברת
ברכיה, עם הברווזונים שלה, יוכלו
לעבור את הרחוב...

ישר לתוך שער הגן הציבורי.

כשהם היו כבר בתוך השער אמרו עוד "תודה"
לשוטרים, ואלה חייכו אליהם ונפנפו להם לשלום.

הם הגיעו לבריכת המים שבגן ושחו ישר אל האי הקטן, שם המתין להם מר ברכיה, בדיוק כפי שהבטיח.

הברווזונים אהבו את האי החדש כל כך
שהחליטו להישאר בו. במשך כל היום
הם שחו אחרי הסירות ואכלו בוטנים.

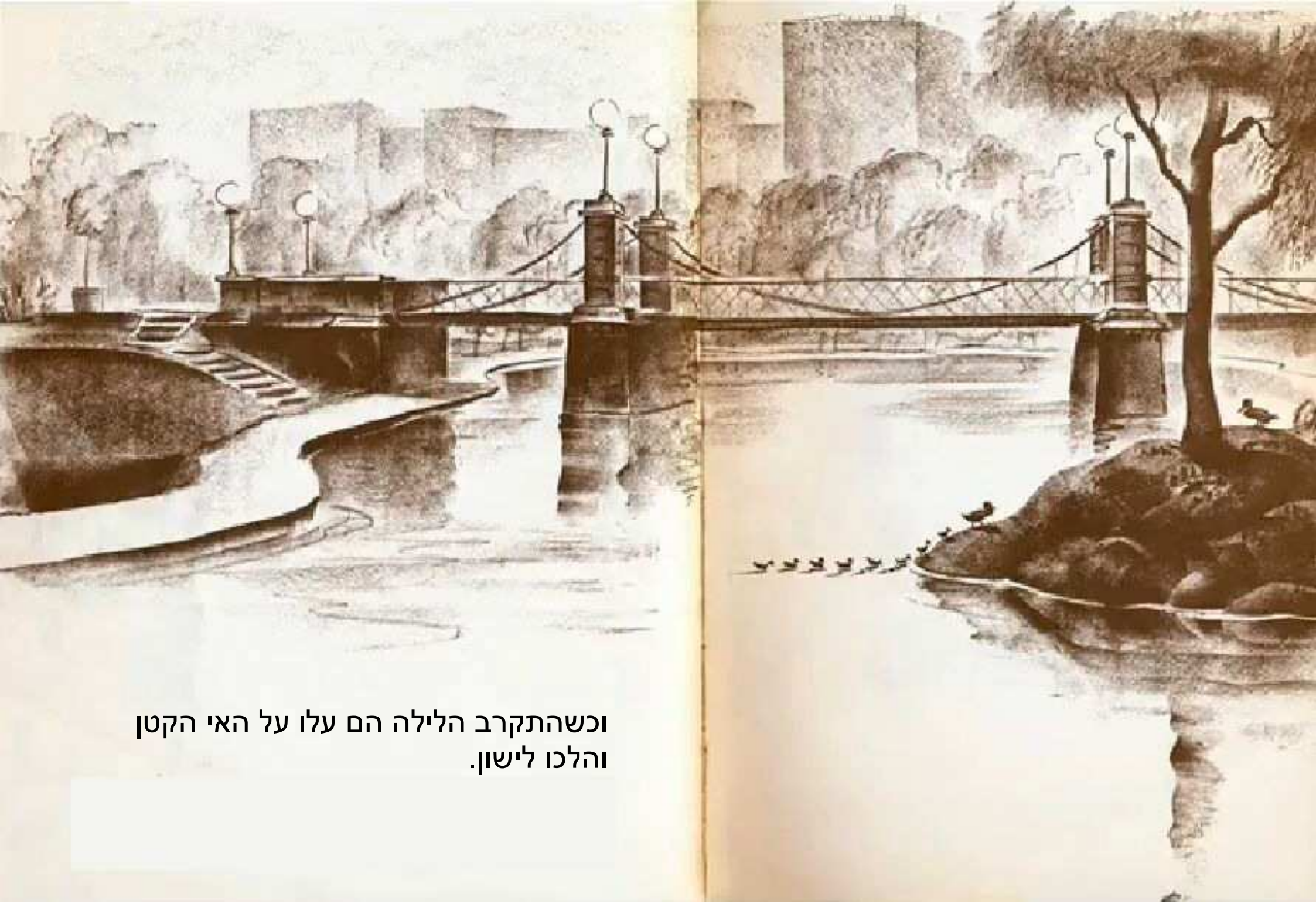

וכשהתקרב הלילה הם עלו על האי הקטן
והלכו לישון.